

нѣкой си, и поиска да ми говори на самъ. Щомъ се оттеглихъ тѣзи що бѣхъ около мене, той виѣзе на бързо, върли ся въ обятіята ми, и облобизаваше мя нѣжно; той бѣ М. П. Десетгодишна разлѣка не бѣше мя направила да го забравѣхъ и да го не познаѣхъ. Останѣхъ смаянъ и зарадвахъ ся твърдѣ много за ненадѣйното му завращаніе.

Още повече ще се почудишь и замаешъ, каза ми той, когато узнаешъ причинѣтъ на идваніето ми. Сега стигнахъ, и отивамъ въ събраніето на прѣдставителитѣ; но можъ ли да ся похваляхъ съ дружбѣтъ ти и да ся надѣяхъ за гласѣтъ ти?

— На гласѣтъ ми? и за кого?

— За мене, друже мой.

И като видѣ удивленіето ми, подкачи распалено: Да, за мене; сега не е врѣме да ти раскажѣхъ, какъ честито ся промѣни честь-та ми, която ми дава толкозь высокы надежды. Това само ще ти кажѣхъ да знаешъ сега, че славолюбіето ми поне ся поддържа отъ вышегласіето що имамъ, и на праздно двамина безсилны съперници ся приготвятъ да ся надварятъ съ мене за вѣнецѣтъ, на който имамъ домогванія.

Ловинскій, продължаваше той, като мя пригръщаше повторително, ако да не бѣше ми пріятель, ако да тя непочитахъ до толкозь, негли быхъ ся припудилъ да тя омаѣхъ съ голѣмы обѣщанія; быхъ ти доказалъ негли какво благоволеніе тя очакува, каквы почестны служенія ся пазятъ за тебе, какво благо-